

РЕШЕНИЕ
В ИМЕТО НА НАРОДА
23.07.2001 год.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД АДМИНИСТРАТИВНА КОЛЕГИЯ, III "Д"
състав, в публично заседание на дванадесети юни, през две хиляди и първата
годинна в състав:

Председател: ГАЛИНА СОЛАКОВА
Членове: МАРИНИКА ЧЕРНЕВА
КРИСТИНА АНГЕЛОВА

При секретар Невенка Михайлова и с участието на прокурора Бърнева като разгледа докладването от съдия Чернева АХД No. 2167 по описа за 2000 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40 от ЗДОИ във връзка с чл.33 и сл. от ЗАП.

Образувано е по жалба на ДИМИТЪР ЧАВДАРОВ ТОТЕВ, ЕГН 7112106248 срещу писмо № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год. на Главная данъчен директор.

Жалбоподателят в жалбата си твърди, че на 21.07.2000 год., на основание чл.24, ал. 3 във вр. с ал.1 от ЗДОИ е подал заявление до ГДД с вх. № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год., с което е поискал копие от писмо на ГДЦ № 930072/20.02.2000 год. В заявлението си бил посочил, че искането му се отнеса само до онази част от съдържанието на писмото, която не би разкрила данни, индивидуализиращи неговия адресат или което и да е трето лице. Излага подробни съображения. Претенцията му се състои в искане Съда да отмени решението на ГДД, формулирано с писмо No. МЛ96-00-189/01.08.2000 год., с което му се отказва копие от писмо на ГДЦ № 930072/20.02.2000 год. и да реши делото по същество, като:

установи правото му на., достъп до писмо на ГДД № 930072/20.02.2000 год., в частта му, в която не се разкриват данни за трети лица и осъди Главна данъчна дирекция да му предостави копие от писмо № 930072/20.02.2000 год., в частта му, в която не се разкриват данни за трети лица. В съдебно заседание жалбоподаателят лично и чрез своя процесуален представител поддържа жалбата си и моли Съда да я уважи. Излага прдробни съображения и писмена защита. Не претендира за разноски.

Ответникът оспорва жалбата и моли Съда да я отхвърли като неоснователна. Излага съображения в подробни писмени бележки. Претедира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и моли Съда да я отхвърли.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след преценка на събраните по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Обжалва се писмен отказ на Главния данъчен директор, обективиран в писмо № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год. с което на жалбоподателя се отказва копие от писмо на ГДД № 930072/20.02.2000 год. Административното производство е започнало със заявление до ГДД с вх. № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год., с което жалбоподателят е поискал копие от писмо на ГДД № 930072/20.02.2000 год., касаещо данъчното третиране на лихвите по ЗУНК. Заявил е, че не му е необходимо да се разкриват персонални данни на лицата, до които то е адресирано. В законоустановеният 14-дневен срок е последвало произнасяне, което е предмет на обжалване пред Съда. Административният орган е приел, че исканата от Тотев информация не е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ и представлява служебна тайна съгласно § 1., т.1 от ДР на ДПК. Главният данъчен директор е мотивирал отказа си с правото на всеки данъчен субект да бъде опазена тайната относно обстоятелствата, станали достояние на данъчната администрация при условията на чл.23, ал.1, т.7 от ДПК и със задължението на служителите на данъчната администрация, съгласно чл.2 и чл.242, ал.1, т.3 от ДПК да пазят тайна и не използват за други цели освен за прякото изпълнение на служебните си задължения всички станали им известни факти и обстоятелства, определени в ДПК като служебна тайна.

С оглед на така утвърдената фактическа обстановка, Съдът намира за установено от правна страна следното:

Обжалваното писмо No. МЛ-96-00-189/01.08.2000 год. на ГДД, с което на жалбоподателя се отказва копие от писмо на ГДД № 930072/20.02.2000 год. безспорно е индивидуален административен акт по смисъла на чл.2 от ЗАП, подлежащ на съдебен контрол, тъй като с него се засягат правата на жалбоподателя.

Съгласно чл.41 ал.2 от Конституцията гражданите имат право на информация от държавен орган по въпроси, които представляват за тях законен интерес. На това субективно право на гражданите съответствува задължението на съответните държавни органи да предоставят исканата информация, стига тя, съгласно конституционната норма, да не е държавна тайна или друга защитена от закона тайна, или да не засяга чужди права. Следователно конституционно огласеното право на информация не е неограничено. То е определено в строго визирани от самата Конституция и съответните закони рамки. Приложението на този текст е свързан с наличието на няколко условия, а именно: лицето искащо информация да е български гражданин, да има законен интерес от информацията, тя да не е държавна тайна и да не засяга чужди права.

Правото на достъп до информация е уредено освен в Конституцията и в специалния Закон за достъп до обществената информация. С него се създава по-голяма възможност за гражданите и юридическите лица да бъдат информирани, а и се създава възможност за осъществяване на по-ефективен контрол върху управлението. Със ЗДОИ се разширява кръга от лицата, които имат право на достъп до информация, т.е. информация може да иска всяко физическо или юридическо лице. Жалбоподателят Димитър Тотев е активно легитимирано лице по смисъла на ЗДОИ да иска достъп до обществена информация. Отговорникът Главният данъчен директор пък е пасивно легитимиран да даде или

откаже исканият достъп до информация, тъй като задължени да представят информация са всички държавни органи, органи на общинското сашоуправление и публично-правни субекти.

Отправеното заявление до ГДД с вх. № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год., с което жалбоподателят е поискал копие от писмо на ГДД № 930Ш/20.02.2000 год., касаещо данъчното третиране на лихвите по ЗУНК, отоваря на изискванията на чл.25, ал. 1 от ЗДОИ.

В установеният в чл.28 от ЗДОИ 14-дневен срок ответникът се е произнесъл с пемо № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год.

Съдът приема, че жалбата е родадена в срок, но разгледана по същество е неоснователна.

Правото на достъп до информация не е абсолютно, а търпи определени ограничения. Те са определени в чл.37, ал.1 от ЗДОИ и представляват държавна тайна, служебна тайна, информацията по чл.13, ал.2 от същия закон, когато достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично съгласие, исканата обществена информация е предоставена на заявителя през жжледните шест месеца и когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения, препоръки, становища, консултации) и когато съдържа мнения и позици във връзка с настоящи или предстоящи преговори (чл. 13, ал.2 от ЗДОИ).

Административният орган в обжалваният отказ е приел, че исканата от Тотев информация не е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ и представлява служебна тайна съгласно § 1., т. 1 от ДР на ДПК

Законодателят е дал легално определение на термина обществена информация в чл.2 от Закона. Той е приел, че обществена е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Жалбоподателят в заявлението си е поискал от ГДД да се запознае с неговото становище по третиране на лихвите по ЗУНК. Предвид на това, Съдът счита, че исканата от Тотев информация е обществена по смисъла на закона, тъй като се третира дейността на данъчната администрация по конкретен проблем и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на ГДЦ.

Легално определение за термина "служебна тайна" не съществува. Във всички случаи обаче, служебната тайна се явява способ за защита на определени интереси, които законодателят е счел за необходимо да уреди. Административният орган в своето решение препраща към § 1., т.1 от ДР на ДПК. § 1. По смисъла на тази разпоредба терминът "Служебна тайна" включва конкретни индивидуализирани данни за данъчните субекти, включващи данните от данъчната регистрация, с изключение на данните, включени в публичните регистри; естеството, източника и размера на доходите и/или приходите и

разходите; сумата на начислените, определените или платените данъци, ползваните намаления, освобождавания и преотстъпване на данък, сумата на данъчния кредит и данъка при източника; данните от търговски договори и размера на плащанията от и към трети лица; стойността и вида на отделните активи и пасиви или имуществва; всички други данни, получени, удостоверени, подготвени или събрани от данъчния орган в процеса на данъчното производство и при извършване на действията, предвидени в този закон.

Предвид на тази изрична законова разпоредба, Съдът счита, че правилно Главният данъчен директор е мотивирал отказа си с правото на вески данъчен субект да бъде опазена тайната относно обстоятелствата, станали достояние на данъчната администрация при условията на чл.23, ал.1, т.7 от ДПК и със задължението на служителите на данъчната администрация, съгласно чл. 12 и чл.242, ал. 1, т.3 от ДПК да пазят тайна и не използват за друга цели освен за прякото изпълнение на служебните си задължения всички станали им известии факта и обстоятелства, определени в ДПК като служебна тайна. С предоставяне на жалбоподателя на отговора от ГДД до третото лице, относно направено запитване от негова страна за начина на приложение на ДПК в конкретната хипотеза Съдът счита, че административният орган ще наруши изричната забрана, предвидена в § 1 т.1 от ДР на ДПК. Ще бъдат разкрити, без съгласието па третото неучастващо в административното производство, данни отнасящи се до него, въпреки, че в жалбата е посочено, че не е необходимо да се разкриват личните му данни. От разкриването на исканата информация, ще станат достояние други данни, получени, удостоверени, подготвени или събрани от данъчния орган в процеса на данъчното производство, касаещи третото, неучастващо в производството лице.

За да получи достъп до исканата информация, жалбоподателят е следвало да иска съгласието на третото лице, каквато възможност е предвидена в чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ. Такова съгласие липсва в административната преписка.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Съдът счита, че обжалваният индивидуален административен акт е правилен и законосъобразен, издаден е при спазване изискванията на закона от компетентния да се произнесе орган в кръга на правомощията му, поради което следва да бъде потвърден, а жалбата отхвърлена като неоснователна.

Предвид на изричната претенция на пълномощника на ответника, направена с писмените бележки и с оглед изхода на спора, на основание чл.64 от ГПК във връзка с чл.5 от ЗАП Съдът присъжда юрисконсултско възпаграждение, представляващо разноски по делото в размер на 200 (двеста) лева, платими от жаабоподателя.

Воден от горното и на основание чл.42 от ЗАП СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ДИМИТЪР ЧАВДАРОВ ТОТЕВ, ЕГН 7112106248 срещу писмо № МЛ-96-00-189/01.08.2000 год. на Главния данъчен директор, с

коего му е отказан достъп до обществена информация, обективирана в писмо на ГДД № 930072/20.02.2000 год., изцяло като неоснователна.

ОСЪЖДА ДИМИТЪР ЧАВДАРОВ ТОТЕВ, ЕГН 7112106248 да заплати на Главният данъчен директор разноски по делото, на основание чл.64 от ГПК във връзка с чл.5 от ЗАЛ, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: